

Պ Ա Ր Տ Ի Զ Ա Ն

Ուսկից, այսպէս, նայուածքիս առջև յանկարծ փրոռեցար,
Հին ու աղուոր յուշերու կախարդագեղ տեսարան,
Զոր լեռան լանջը մը, ինչպէս պատկերակալ տիտանեան,
Վեր կը բլրոնէր ծովուն դէմ, հոն, երկրներն տակ պայծառ:

Երբ կը խայտար, օր մը, մէջըդ տակաւին կեանքը շէն,
Ինձ կը թուէիր ամբակուռ դուն կառաշար մը անվերջ,
Որ շոգեպինդ իր վազքին հրպարտութեանը մէջ պերճ
Կ'անցնի արագ, սանտրուած կանաչութեան մը մէջէն:

Հիմակ, սակայն, որ տրբտում ամայութեան մէջն անհուն
Կախուեր է վրադ, դուն պատկերն ես, ան, մահ, մահուան թափորին,
Որ կը մըտնէ ներս յուշիկ գերեզմանէ մը լըօրն:

Ու զգայութիւնը միակ, զոր կու տայ տեսքդ իմ հոգեւոյն,
Մահասարսուռ զոդանջին զանգիւնն է այն տրժգոյն՝ խոր,
Որ կ'իջնէ հատ հատ սրբախ մըթութեան մէջ սրգաւոր:

Վ Ե Ն Ե Տ Ի Ն

Ձրանցքն ամբողջ խրճանկար մ'է կարծես գեղեցիկ.
Մուրք Մարկոս՝ պալատներն իրենց գոյնն ու ոսկին
Լեցուցեր են առատ ծոցն ի վար կապոյտին,
Ուր, կոնքին մէջ պորփուր, կը լոգնայ վենետիկ:

Ձի՛ տեեր բայց հեշտանքն այս երկար. խեղ վազքով
Հեռուն կը հասնի, զերդ զազան ահագին,
Նաւ մը մեծ, որուն ճիչն ու լորձունքն երախին
Կը ցընցեն՝ կը լղբոնեն ամէն ինչ, օդն ու ծով:

Մոխն աղտոտ կը պղծէ սրբութիւնն եթերին,
Մինչ անտես լախտերու հարուածին տակ վայրագ
Պատկերին հոյակապ կիտուածներն կը փըշրին:

Ու թռչտուն կոնտրներն, որոնք շուրջը նաւին
Խրճուած են արդէն, լաճերն են ըստահակ,
Որ եկեր են ժողվել բեկորներն թանկագին: